

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **L. Š.**, zastoupený JUDr. Radkem Forelem, advokátem, sídlem Masarykovo náměstí 220, Napajedla, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. října 2019 č. j. KUZZL/66769/2019, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. června 2021 č. j. 41 A 86/2019 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 13. září 2019 č. j. MUUH-DSA/72434/2019/Kodr. byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých předstupcích, kterého se dopustil tím, že dne 1. srpna 2018 kolem 14:30 hodin v obci Salaš slovně napadl svoji sestru A. F. Žalobci byla za uvedený přestupek uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení o přestupku.

[2] Odvolání žalobce proti rozhodnutí o přestupku zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v návěti. I přes jisté rozpory ve výpovědích A. F. a jejího druha L. R. shledal, že závěr o vině žalobce má oporu ve spise, neboť podstata výrazu, který měl žalobce pronést, byla dle obou svědectví stejná.

[3] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v návěti zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že pokud závěr o vině žalobce za přestupek stojí pouze na výpovědích osob, které mají na výsledku řízení zájem, je nezbytné, aby neexistovaly žádné pochybnosti o tom, že se žalobce přestupku skutečně dopustil. Tento požadavek však dle názoru krajského soudu nebyl v projednávaném případě naplněn. Krajský soud poukázal na rozpor mezi svědky ohledně

výrazu, kterým měl žalobce paní F. urazit na cti. Právě ten byl přitom podstatou vytykaného jednání. Správní orgány existenci tohoto rozporu nepřipustně bagatelizovaly. Pan R. navíc vypověděl, že měl žalobce paní F. vyčíst, že mu všechno ukradla a nic není její, paní F. však o žádné krádeži nemluvila. Svědci se neshodli ani na tom, jestli pan R. viděl žalobce z místa spáchání přestupku odcházet. Žalovaný se měl pokusit odstranit zjištěné rozpory prostřednictvím dodatečných výslechů. Při hodnocení výpovědí paní F. a pana R. měl též přihlídnout k obsahu výpovědí dalších dvou svědků, kteří sice vypovídali k jinému přestupku (řízení o něm bylo zastaveno z důvodu prekluze), jejich výpovědi však zůstaly součástí spisu. Především výpověď pana H., který popřel tvrzení paní F., že ji před ním žalobce nařkl z krádeže, snižuje celkovou věrohodnost výpovědi paní F., stejně jako výrazná časová prodleva (tři týdny), která uplynula mezi spácháním přestupku a jeho oznámením. Tvrzení pana R., že paní F. ihned po odchodu žalobce volala policii, žalovaný nijak neproověřoval. Krajský soud proto uzavřel, že ve správním řízení nebylo nade vší pochybnost prokázáno, že se žalobce tvrzeného skutku dopustil způsobem popsáním paní F. Zavázal žalovaného, aby buď doplnil dokazování, nebo řízení o přestupku zastavil.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítal, že pokud by se měl závěr krajského soudu stát ustálenou judikatorní praxí, nebudou v případě přestupků spáchaných mezi osobami blízkými správní orgány téměř nikdy moci zjistit stav věci bez důvodných pochybností. Přestupky proti občanskému soužití jsou v převážné většině případů spáchány mezi osobami, které se v nějaké míře znají. Otázkou, zda měl L. R. na věci zájem, se žalovaný ve svém rozhodnutí zabýval. Pro takový závěr nestačí fakt, že žije s A. F., sestrou žalobce. Výpovědi svědků byly spontánní, nepůsobily naučeně. Stěžovatel hodnotil výpovědi v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Žalobce využil svého práva nevypovídat, na druhé a třetí jednání se vůbec nedostavil, nepředestřel svou verzi incidentu a nepopřel, že byl dne 1. srpna 2018 na místě, kde byl přestupek spáchán. Stěžovatel vycházel z výpovědí A. F. a L. R., kteří byli jediní přítomní spáchání přestupku. Další dva svědky vyslyšel v souvislosti s jiným přestupkem, tito svědci nebyli incidentu dne 1. srpna 2018 přítomni. Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že prodleva mezi spácháním a oznámením přestupku snižuje věrohodnost A. F. Zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nestanoví, že by musel být přestupek oznámen bezprostředně po jeho spáchání. Věrohodnost oznamovatele by mohlo zpochybnit oznámení přestupku na samotném konci promlčecí doby. Třítýdenní prodlevu nelze dle názoru stěžovatele ani obvyklé rozhodovací praxe považovat za natolik dlouhou, aby ovlivnila věrohodnost svědkyně.

[5] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[6] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. V této věci před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Kritérii přijatelnosti kasační stížnosti podávané žalovaným správním orgánem se Nejvyšší správní soud zabýval poprvé v rozsudku ze dne 30. ledna 2007 č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, č. 1143/2007 Sb. NSS, ze kterého vyplývá, že takovou kasační

pokračování

stížnost lze považovat za přijatelnou „pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu“. Tato kritéria se uplatní i po novelizaci s. ř. s., která institut nepřijatelnosti kasační stížnosti rozšířila z věcí mezinárodní ochrany na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. června 2021 č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS).

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Stěžovatel nesouhlasí s hodnocením skutkového stavu ze strany krajského soudu, neuvádí však, že by se při něm krajský soud dopustil zásadního pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že je to především krajský soud, který je oproti kasačnímu Nejvyššímu správnímu soudu soudem nalézacím a je povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (například rozsudky ze dne 1. března 2017 č. j. 6 As 256/2016-79, bod 21, ze dne 30. května 2018 č. j. 6 Afs 94/2018 - 52, bod 25, ze dne 20. prosince 2018 č. j. 6 Afs 283/2018 - 39, bod 9, a 6 Afs 306/2018 - 40, bod 13, či ze dne 13. února 2019 č. j. 6 Afs 354/2018 - 23, bod 9). Žádnou takovou vadu stěžovatel nenamítá a ani Nejvyšší správní soud ji nezjistil. Krajský soud přezkoumatelně a pečlivě vysvětlil, proč nepovažuje zjištěný skutkový stav za dostatečný pro závěr o vině žalobce, a dal stěžovateli jednoznačné pokyny, jakým způsobem má vytýkané nedostatky odstranit. Stěžovatel netvrdí, že by rozhodnutí krajského soudu bylo v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, jeho námítky se pohybují výhradně ve skutkové rovině. Pouhý nesouhlas se skutkovými závěry krajského soudu nicméně přijatelnost kasační stížnosti založit nemůže.

[9] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. března 2021 č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (srov. výše citované usnesení č. j. 9 As 83/2021 - 28). Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch, v rámci řízení o kasační stížnosti mu však žádné náklady nevznikly, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. prosince 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu